

Arrest

nr. 153 658 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 9 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BOUROVA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 juni 2014 een verklaring van inschrijving in als burger van de Unie. Verzoekster werd verzocht om binnen de drie maanden, uiterlijk op 25 september 2014 volgende stukken in te dienen: *“Bewijzen van bestaansmiddelen: tenlastename door de zoon + arbeidscontract + laatste drie loonbriefjes zoon en ziekteverzekering”*.

1.2. Op 24 december 2014 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd bij betekening hiervan verzocht om uiterlijk binnen de maand, ten laatste op 13 februari 2015 de noodzakelijke stukken over te maken, met name een bewijs van ziektekostenverzekering.

1.3. Op 2 maart 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 51 § 2, 2 e lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 25-06-2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd.

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 25-06-2014 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 2° - wet van 15-12-1980). Ter staving van haar aanvraag legde betrokkene een ziekteverzekering van de tenlastenemer, een tenlasteneming, arbeidsovereenkomsten en loonfiches van de tenlastenemer voor.

Gezien betrokkene naliel om tijdig haar dossier te vervolledigen werd haar op 13-01-2015 een bijlage 20 zonder bevel betekend (voor specifieke motivering zie bijlage 20 zonder bevel dd. 24-12-2014), waarna zij nog 1 maand de tijd had om haar dossier te vervolledigen (artikel 50 § 2, 4° - KB van 08-10-1981). Betrokkene legde vervolgens een ziekteverzekering voor.

Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 § 4, tweede lid van de wet van 15-12-1980, zijnde: "Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn."

Overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Uit nazicht van de loonfiches van de tenlastenemer blijkt echter dat er niet voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn om te voorkomen dat betrokkene ten laste zou komen te staan van het sociale bijstandstelsel van België. Bijgevolg kan zij het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet bekomen.

Gezien dit element dient het recht op lang verblijf aan betrokkene geweigerd te worden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 § 2, tweede lid - KB 08-10-1981 een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat het feit dat de bestreden "beslissing" vervat is in een enkele akte, de zgn. *bijlage 20*, niet belet vast te stellen dat het hierbij in werkelijkheid om twee onderscheiden beslissingen gaat, met name enerzijds de beslissing waarbij een aanvraag om verblijf geweigerd wordt en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat beide beslissingen in dezelfde akte ter kennis werden gebracht, staat niet in de weg dat beide componenten van de akte verschillende rechtsgevolgen hebben. Daarbij moet worden vastgesteld dat de bevelscomponent steunt op de verblijfsweigering, zodat de eventuele onwettigheid van het bestreden bevel niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat de weigering van verblijf onwettig moet worden bevonden.

2.2. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel wordt in de synthesesamenvatting toegelicht als volgt:

“1. Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende zijn teneinde de belanghebbende in staat te stellen terzake te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt (cf. RvS 6 september 2011, nr. 214.981, RvSt nr. 110.071, 6 september 2002, RvSt, nr. 129.466, 19 maart 2004, RvSt, nr. 132.710, 21 juni 2004, RvSt, nr. 141.180, 24 februari 2005).

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. De overheid dient de situatie in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoekster, alsook deze (correct) beoordelen (quod non).

2. Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

De formele motiveringsverplichting valt bovendien uiteen in een evenredigheids- en draagkrachtvereiste. Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, wordt vereist dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie.

Dit heeft tot gevolg dat algemene bewoordingen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

3. In casu dient op de eerste plaats opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing in werkelijkheid 2 afzonderlijke beslissingen omvat: een beslissing die betrekking heeft op de weigering van verblijf van meer dan 3 maanden en een beslissing om het grondgebied te verlaten. Verzoekster verwijst hiervoor naar artikel 52, 4, 5° lid KB 08 oktober 1981.

Conform vaststaande rechtspraak is het dan ook zo dat verwerende partij een afzonderlijk onderzoek moet voeren en een afzonderlijke motivering moet geven aan de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht én aan de beslissing om het grondgebied te verlaten, aangezien het gaat om twee verschillende rechtshandelingen.

Verwerende partij moet aangeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist om het verblijfsrecht van meer dan 3 maand te weigeren en (los hiervan) om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. Zij moet bij de motivering van de beide beslissingen aangeven op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij gesteund heeft (cf. RvV nr. 120 762 dd. 17.03.2014 en RvV nr. 120 338 dd. 10.03.2014).

4. Verzoekster stelt vast dat verwerende partij nagelaten heeft om de beide componenten van de bestreden beslissing afdoende te motiveren.

Verwerende partij stelt thans in haar nota dat verzoekster inhoudelijke kritiek zou leveren waardoor zij blijk zou geven kennis te hebben van de motieven vervat in de beslissing.

Niets is echter minder waar: verzoekster heeft steeds voorgehouden niet te weten wat de precieze motieven van vereerder zouden zijn. Dit blijkt duidelijk uit onderstaande uiteenzetting over van het gebrek aan motivering van de beide componenten van de beslissing:

1. De beslissing met betrekking tot het weigering van het verblijfsrecht van meer dan 3 maand op grond van art. 40, §4, 2° Vw

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij zich met betrekking tot deze component enkel beperkt tot het vermelden van het feit dat “uit nazicht van de loonfiches van de telastener” zou blijken dat er onvoldoende bestaansmiddelen voorhanden zouden zijn om te voorkomen dat verzoekster “ten laste zou komen te staan van het sociale bijstandstelsel van België”.

Nergens heeft verwerende partij een concreet drempelbedrag aangegeven waarboven het inkomen van verzoekster zou moeten liggen opdat zij, volgens haar, niet te laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van België; noch heeft verweerster aangegeven wat volgens haar het concrete gemiddelde inkomen is van verzoekster.

Verwerende partij had dit nochtans perfect kunnen doen/bespreken op grond van de stukken die door verzoekster ingediend werden. Deze stukken worden daarentegen nergens in de bestreden beslissing op enige wijze besproken!

Het feit dat verweerster de ingediende stukken thans in haar nota bespreekt volstaat niet. De bespreking moet immers gevoerd worden in de bestreden beslissing en niet achteraf. Uit de beslissing blijkt nergens dat verweerster "rekening gehouden heeft met de stukken", zoals gesteld wordt in de nota.

Het is haar thans dan ook nog steeds een raadsel op welke gronden verweerster zich steunt om tot de bestreden beslissing te komen. Er kan dan ook enkel vastgesteld worden dat een dermate discretionaire manier van beslissen willekeur toelaat.

Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28.11.2013 , nr. 114.664 in een gelijkaardige zaak:

"De bestreden beslissing zegt in concreto in se niet maar dan "dat de loonstroken aan[tonen] dat get bedrag vab gaar maandelijks nettoloon lager ligt dan het bedrag waarover zij moet beschikken om te vermijden dat zij en haar gezinsleden ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk." Verwerende partij is blijkens haar nota van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is dat op basis van deze informatie geoordeeld werd dat verzoekster niet beschikte over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Verwerende partij kan echter niet gevolgd worden in haar standpunt.

Verzoekster mag in deze een berekening van haar nettoloon verwachten evenals het concrete drempelbedrag waarover zij moet beschikken om te vermijden dat zij en haar gezinsleden ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk"

Het betoog van verweerde over de vraag dat aan verzoekster gericht is geweest (bij beslissing dd. 24.12.2014) om binnen de maand "bijkomende stukken" voor te leggen, kan niet overtuigen en is in casu zelfs irrelevant.

Zoals uit de beslissing dd. 24.12.2014 blijkt, betroffen de "bijkomende stukken" die neergelegd moesten worden immers enkel nog een ziektekostenverzekering op naam van verzoekster. Zij had hiervoor tijd tot 13 februari 2015 (stuk 2).

Verzoekster lede vervolgens tijdig een ziektekostenverzekering voor van PARTENA.

Er werden haar verder geen bijkomende stukken gevraagd, noch werd ze uitgenodigd door het stadsbestuur om bijkomende toelichting te geven bij haar (financiële) situatie (of dat van het gezin van haar zoon ten wiens laste zij was).

Nochtans kon verweerster ook dit perfect doen in de desbetreffende beslissing dd. 24.14.2014 (stuk 2).

Verzoekster verwijst hiervoor o.m. naar de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 23.10.2014 (nr. 131 901) en dd. 10.09.2014 (nr. 129 028), waarin een beslissing van verweerster vernietigd werd op basis van het feit dat zij (onderandere) had nagelaten de nodige bijkomende informatie op te vragen aan de verzoekende partij en te voorbarig een weigeringsbeslissing heeft genomen.

2. Het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van art. 51 §2, 2e lid K.B. dd. 08 oktober 1981

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft dient vooreerst opgemerkt te worden dat de gevolgen van deze beslissing dermate ernstig zijn voor verzoekster dat zij de mogelijkheid moet hebben de duidelijke te kennen(quod non).

Verzoekster stelt echter vast dat verwerende partij zich, bij de motivering deze component van de bestreden beslissing, slechts beperkt tot een algemene standaardmotivering, die verzoekster onvoldoende toelaat deze beslissing naar behoren te kunnen beoordelen.

Zij stelt simpelweg dat verzoekster geen aanspraak maken op enige verblijfsrecht op grond van een andere rechtsgrond.

Verwerende partij somt hierbij niet op op welke feitelijke gegevens zij zich gebaseerd heeft.

Zij heeft nooit enig onderzoek gedaan naar het feit of verzoekster al dan niet gemachtigd zou zijn om in België te blijven op een andere grond.

Ook hier dient vastgesteld te worden dat zij noch aan verzoekster, noch aan haar zoon (de tenlastenemer) hieromtrent enige bijkomende informatie gevraagd heeft.

Verzoekster verwijst in dit verband naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 23.10.2014, nr. 131.904, waarin verwezen wordt naar artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet:

" Het komt niet aan de Raad toe om te "speculeren" of verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van het voornoemde artikel 7, 1e lid van de Vreemdelingenwet waarin sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid.

...

Verzoekster kan worden bijgetreden.

...

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder de formele motiveringsplicht in acht te nemen”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster ontwaart een schending van de formele motiveringsplicht in het feit dat de bestreden beslissing niet vermeldt hoeveel de inkomsten bedragen, noch aangeeft wat het drempelbedrag is waarboven het inkomen moet liggen opdat verzoekster niet ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster naar aanleiding van haar aanvraag onder meer werd verzocht het arbeidscontract van haar zoon, de referentiepersoon, evenals diens laatste drie loonbriefjes, voor te leggen. Verzoekster werd aldus naar behoren uitgenodigd de inkomsten van de referentiepersoon te attesteren. Waar verzoekster aanvoert dat het bedrag van de inkomsten die zij attesteerde uitdrukkelijk in de bestreden beslissing moest worden vermeld, kan zij niet worden gevolgd. Het betreft immers gegevens die door verzoekster zelf werden aangebracht ter staving van haar aanvraag. Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden deze bedragen niet te kennen derwijze dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Met betrekking tot het niet vermelden van een drempelbedrag waaraan moet worden voldaan, motiveert de bestreden beslissing dat het gaat om *“het inkomstenniveau onder het welk sociale bijstand kan worden verleend”*, daarbij citerend uit artikel 40, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Het feit dat niet uitdrukkelijk een concreet bedrag wordt genoemd, volstaat op zich niet om te besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht. *“Het inkomstenniveau onder het welk sociale bijstand kan worden verleend”*, is immers het criterium dat bepaald wordt in het zonet genoemde artikel 40, §4 en is een duidelijke verwijzing naar het leefloon zoals bepaald in de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Dit blijkt uit het volgende:

Overeenkomstig artikel 3, 4°, van deze wet heeft elke persoon die niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt, recht op maatschappelijke integratie. Deze maatschappelijke integratie bestaat uit de toekenning van een leefloon en/of uit tewerkstelling (art. 2). Uit artikel 10, tweede lid en artikel 14, §2 blijkt vervolgens dat het bedrag van het leefloon wordt verminderd met de inkomsten, al dan niet uit tewerkstelling, van de aanvrager. Uit de lezing van deze bepalingen volgt dan ook dat de inkomsten, wanneer ze ontoereikend zijn, worden aangevuld tot het niveau van het leefloon. Het leefloon stemt aldus overeen met *“het inkomstenniveau onder het welk sociale bijstand kan worden verleend”*. Naar luid van artikel 14, §1, 3° bedraagt het leefloon van een persoon met gezinslast (zoals in casu de referentiepersoon) 10.109,43 EUR per jaar.

De bestreden beslissing vermeldt aldus wel degelijk de juridische en feitelijke overwegingen die er aan ten grondslag liggen, met name artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en de vaststelling: *“Uit nazicht van de loonfiches van de tenlastenemer blijkt echter dat er niet voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn om te voorkomen dat betrokkene ten laste zou komen te staan van het sociale bijstandstelsel van België.”*

Al staan de bedragen niet uitdrukkelijk herhaald in de bestreden beslissing, een nota (niet gedateerd) in het (niet geïnventariseerde) administratief dossier somt de geleverde bewijsstukken op; te dezen betrof het een netto-maandinkomen dat schommelt tussen de 500 en 550 euro.

Het enkele feit dat de desbetreffende bedragen niet uitdrukkelijk in de bestreden beslissing werden opgenomen, volstaat te dezen niet om te besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, immers, uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat verzoekster deze bedragen kende of diende te kennen. Het staat verzoekster vrij aan te tonen dat de gemaakte beoordeling onjuist is, hetgeen zij nalaat. Evenmin maakt zij aannemelijk dat een aanvullend onderzoek tot een andere beslissing had kunnen leiden. De beslissing werd immers niet genomen omdat verzoekster onvoldoende bewijzen van inkomsten neerlegde, maar omdat de inkomsten niet toereikend zijn. Voorts is het niet omdat de verwerende partij nog aanvullend een bewijs van ziekteverzekering opvroeg, dat zij niet meer kon overgaan tot beoordeling van de op dat ogenblik reeds door verzoekster ingediende bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon. Waar verzoekster nog verwijst naar drie arresten van de Raad, maakt zij niet aannemelijk dat zij zich in een identieke positie bevindt als de verzoekers in die zaken. Lezing van die arresten leert immers dat verder onderzoek had kunnen aantonen dat de aanvragers wél over voldoende bestaansmiddelen beschikten. Verzoekster voert zulks echter geenszins aan, doch beperkt zich in concreto tot het verwijt dat de desbetreffende bedragen niet werden vermeld in de bestreden beslissing.

Het middel is, voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf, ongegrond.

2.4. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 vermeldt die werd toegepast.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1°wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2°wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3°wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4°wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5°wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6°wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7°wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8°wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9°wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10°wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11°wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12°wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

[...]"

Te dezen moet worden vastgesteld dat de motivering met betrekking tot de afgifte van het bevel enkel vermeldt dat verzoekster geen houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vervolgens wordt verwezen naar artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Daargelaten de vraag of een koninklijk besluit de bijzondere motiveringsplicht van artikel 8 van de vreemdelingenwet in de weg kan staan, bepaalt het voormelde artikel 51, §2, tweede lid enkel dat “zo nodig” een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Het motief op grond waarvan het bevel steunt, met name de afwezigheid van een verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, beantwoordt niet aan een van de in artikel 7 van de wet opgenomen gronden om tot de afgifte van een bevel over te gaan.

Waar de verwerende partij aanvoert dat verzoekster geen belang heeft bij het middel aangezien te dezen de afgifte van een bevel een gebonden bevoegdheid betreft, merkt de Raad op dat niet alle bij artikel 7 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen aan het bestuur de verplichting opleggen om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, daargelaten de vraag of het hier daadwerkelijk om een gebonden bevoegdheid gaat. Het komt de Raad niet toe om na te gaan op welke hypothese van artikel 7 het bevel steunt en aldus in de plaats te treden van het bestuur door zelf een motivering aan het bevel te geven. De Raad vermag thans enkel vast te stellen dat de door de wet vereiste motivering ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, ontbreekt. Het middel, voor zover het betrekking heeft op de bevelscomponent van de bestreden beslissing, is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2015 wordt vernietigd voor wat betreft de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT